

paa Vej i den rigtige Retning. Det ærede Medlem var i Glidflugt hen imod det Standpunkt, jeg indtager. Det ærede Medlem talte i Gaar om et Plus. Hidtil har han kun set Minus'er paa sin Vej, og jeg synes dog, det vilde være rimeligt, om vi ogsaa noterede os de Udtalelser, det ærede Medlem i den Retning kom med.

Det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen glædede sig over, at jeg havde vist hans Udtalelser en ganske særlig Interesse. Jeg har ikke alene lyttet til hans Ord i Gaar, men ogsaa opbevaret de Ord, han sagde for flere Aar siden, i et taknemmeligt Hjerter, og jeg har holdt dem frem for det ærede Medlem for ligesom at minde ham om, hvad han den Gang mente, idet jeg synes, han den Gang udtalte sig lidt mere tydeligt, end han gjorde i Gaar.

Men naar det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen stadig vender tilbage til dette, at der skal være en bestemt Kvinde, som skal finde en bestemt Gerning, saa maa jeg jo sige, at jeg ikke kan begribe, at han, som dog er en praktisk Mand, der har oplevet baade det ene og det andet her i Livet, overhovedet kan udtale noget saadant. For hvordan skulde det rent praktisk ske? Hvordan skal den Trang, som det ærede Medlem stadig taler om, manifestere sig? Det ærede Medlem nævnte et Eksempel for at belære mig, Ryslingsagen, Valgmenighedssagen fra 1868; det var et konkret Tilfælde, jeg kunde lære af, sagde han. Det drejede sig om en Præst, man fratog hans Embede, og saa erklærede hans Menighed, at den vilde beholde ham. Men det var jo to, der kendte hinanden. Der kendte Menigheden Præsten og vilde ikke af med ham. Det er noget helt andet end to ulykkelige Væsener, der gaar rundt og leder efter hinanden uden nogen Sinde at kunne finde sammen. Men hvad kom der ud af det den Gang? Kirkelige og politiske Kampe, sagde det ærede Medlem. Er det egentlig det, vi ønsker i denne Sag? Meher det ærede Medlem virkelig, at vi, naar den første Kvinde skulde være Præst, da kunde ønske, at der stod en kirkelig og politisk Kamp om hende?

Jeg maa stadig, efter at have hørt alle disse Argumenter fra det ærede Medlem, understrege, at det, det drejer sig om her, er, at vi ikke nogen Sinde skal komme til at lovgive om et enkelt konkret Tilfælde, men vi skal fra Statens Side give fuld Frihed, saaledes at hvis der melder sig en Kvinde og der saa paa det givne Tidspunkt er en Menighed, der ønsker en kvindelig Præst, maa de kunne finde hinanden.

Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen sagde, at jeg med Spydighed havde talt om, at de kvindelige teologiske studerende, der havde indgivet Andragende, ikke havde lært af ham. Jeg maa sige, jeg formodede, at naar man studerede Teologi paa Universitetet, hørte man det ærede Medlem. Men jeg har altsaa nu faaet et andet Indtryk, og jeg understregede jo ogsaa blot det ærede Medlems Sorg over, at disse Damer ikke havde lært tilstrækkeligt af ham.

Med Hensyn til at jeg skulde have brugt det Udtryk, at en kvindelig Præst skulde have en bestemt Dragt, maa jeg sige, at jeg ikke har udtalt mig derom, men jeg citerede det ærede Medlems Udtryk om, at Biskoppen havde ønsket, at man skulde se paa Damen, og jeg citerede i den Forbindelse Biskop Götzsches Udtalelser, hvor han taler om, at en Kvinde kan færdes paa forskellig Maade, og at hvis hun færdes smukt, kan hun vække Fare, og hvis hun færdes uskønt, kan hun fremkalde Kritik. Jeg sagde dertil, at jeg syntes oprigtigt talt, at man stiller store Fordringer til Kvinderne, for det er jo dog saaledes, at ogsaa en Mand kan være mere eller mindre charmerende.

Jeg vil gerne sammenfatte mine Bemærkninger i dette, at jeg tror, at det vilde gavne Sagen, om vi tog Skridtet fuldt ud, og at der i Virkeligheden er principiel Tilslutning til denne Sag fra alle Sider i denne høje Rigsdag, naar jeg undtager enkelte Independenten — naturligvis taget i borgerlig Betydning. Jeg vil understrege, at man bør ikke vente med at lovgive, til der foreligger et bestemt Tilfælde. Man bør give den fulde Frihed fra Statens Side; dermed tror jeg, man gavner Sagen bedst.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Knud Hansen har Ordet for en kort Bemærkning.

Knud Hansen: Det ærede Medlem Hr. Blang sagde, at han ikke ansaa Kvinden for at være et ringere Væsen. Men saa forstaar jeg ikke, hvormed han egentlig motiverer sin Modstand imod, at Kvinder bliver Præster. Naar han gør gældende, at man meget vel kan bruge Kvinder til forskelligt Missionsarbejde, hvorfor kan Kvinderne saa ikke udføre de højtidelige Handlinger? Det ønsker jeg at faa bestemt Besked om. Er det, fordi de er uværdige dertil, eller fordi han mener, at deres Fysik ikke er stærk nok dertil?